

Sygn. akt I BP 5/10

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa L. Ż.

przeciwko Miejskiej Bursie Szkolnej w Z.

o wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2010 r.,

skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia -

wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 11 marca 2008 r.,

**odrzuca skargę i odstępuje od obciążania powoda
obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2008 r., Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda L. Ż. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy z dnia 4 lipca 2007 r., w sprawie przeciwko pozwanej Miejskiej Bursie Szkolnej o wynagrodzenie.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skargę oparto na podstawie naruszenia art. 13 k.p. i art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący, domagając się stwierdzenia niezgodności z prawem orzeczenia Sądu drugiej instancji, wniósł o "uchylenie

zaskarżonego wyroku". Powołując się na to, że w dniu 12 lutego 2010 r. zmarł jego ojciec - co wiązało się z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad matką do dnia 21 marca 2010 r. - powód zaznaczył, że nie mógł wnieść skargi w terminie ustawowym, dlatego złożył wniosek o przywrócenie terminu do jej złożenia. W uzasadnieniu skargi powód wywiódł, że ustalenia faktyczne będące podstawą wyroku Sądu drugiej instancji "w dużej mierze są dowolne", nie zostały oparte na materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy i "nie rozważają" wszechstronnie materiału dowodowego zebranego w sprawie. Powód nadmienił, że w dniu 19 maja 2008 r. od orzeczenia Sądu Okręgowego wniósł osobiście środek odwoławczy zwany "ustosunkowaniem się do wyroku", który wobec uchybień formalnych został odrzucony. Z tej przyczyny wzruszenie zaskarżonego wyroku przy pomocy innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o jej odrzucenie z uwagi na niewykazanie przez powoda szkody wywołanej wydaniem zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się (art. 424⁶ § 1 k.p.c.).

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została złożona po upływie ustawowego terminu. Tę okoliczność przyznał sam skarżący, formułując wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi. Jednakże przedmiotowy wniosek nie mógł zostać uwzględniony, bowiem jest on niedopuszczalny. Sąd Najwyższy w utrwalonym orzecznictwie (por. postanowienia z dnia 15 czerwca 2007 r., I CNP 28/07, OSNC-ZD 2008 nr 3, poz. 61 oraz z dnia 11 stycznia 2008 r., I BU 15/07, LEX nr 448221) przyjmuje, że termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie podlega przywróceniu na podstawie art. 168 k.p.c. Dwuletni ustawowy termin do wniesienia skargi o

stwierdzenie niezgodności z prawem jest z jednej strony terminem zawitym prawa materialnego, z drugiej zaś - terminem procesowym. Jego materialnoprawna funkcja wiąże się z tym, że wniesienie skargi inicjuje postępowanie sądowe zmierzające do stwierdzenia jednej z przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa za działalność judykacyjną - niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.). Na gruncie prawa materialnego uchybienie terminowi do wniesienia skargi powoduje niemożność skutecznego dochodzenia roszczenia odszkodowawczego. Warunkiem powstania (wymagalności) roszczenia o odszkodowanie jest wniesienie skargi i uzyskanie orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem zaskarżonego orzeczenia (art. 417¹ § 1 k.c. w związku z art. 424¹ k.p.c.). W tej sytuacji zaniechanie wniesienia skargi albo uchybienie terminowi z art. 424⁶ § 1 k.p.c. wywołuje skutki w zakresie prawa materialnego (niemożność skutecznego dochodzenia roszczenia odszkodowawczego). Procesowy charakter terminu do wniesienia skargi wyraża się - z kolei - wyznaczeniem okresu, w którym skarga może być wniesiona, pod rygorem jej odrzucenia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Uwzględniając dwoisty charakter przedmiotowego terminu, a zwłaszcza jego dominującą funkcję materialnoprawną, należy - w konsekwencji - przyjąć, że nie podlega on przywróceniu.

W tym stanie rzeczy - z uwagi na niemożność przywrócenia terminu do jej wniesienia - skarga powoda jako spóźniona podlegała odrzuceniu stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.